

ע"פ 7215/23 - מדינת ישראל נ' ב"א

בבית המשפט העליון

ע"פ 7215/23

ע"פ 7293/23

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופטת רות רונן

המערערת ב-ע"פ 7215/23: מדינת ישראל
המערערים ב-ע"פ 7293/23: 1. ב"א
2. ר"א
3. ס"א
4. מ"א

נגד

המשיבים ב-ע"פ 7215/23: 1. ב"א
2. ר"א
3. ס"א
4. מ"א

המשיבה ב-ע"פ 7293/23: מדינת ישראל
ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע ב-ת"פ 35420-04-22 מיום
14.8.2023 שניתן על ידי השופטת ט'
לחיאני שהם
כ"ו באלול תשפ"ד (29024)

תאריך ישיבה:
בשם המערערת ב-ע"פ
7215/23 והמשיבה ב-ע"פ
7293/23
בשם המשיבים ב-ע"פ
7215/23 והמערערים ב-ע"פ
7293/23
עו"ד אהוד בן-יהודה

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

1. לפנינו ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע (השופט ט' לחיאני שהם) ב-ת"פ 35420-04-22 מיום 14.8.2023. ערעור המדינה (ע"פ 7215/23) (להלן: המדינה או המערערת) מופנה נגד קולת העונש, וערעור המערערים ב-ע"פ 7293/23 (להלן: המשיבים) מופנה נגד חומרת העונש.

בגדרו של גזר הדין הושת על המשיבים 1, 2 ו-4 עונש של 60 חודשי מאסר בפועל, ועל המשיב 3 עונש של 55 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, על המשיבים נגזרו עונשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. זאת, לאחר הרשעת המשיבים בהתבסס על הודאתם, בהסדר טיעון, בעבירה של חטיפה לשם רצח או סחיטה, לפי סעיף 372 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובריבוי עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(א) בשילוב עם סעיף 380 לחוק.

עיקרי עובדות כתב האישום המתוקן

2. המתלוננת היא אחותם של המשיבים 1-2 ודודתם של המשיבים 3-4. ביום 7.4.2022 בערב, יצאה המתלוננת ביחד עם שכנתה (להלן: השכנה) להליכה בשכונת מגוריהן. בעודן צועדות, קרוב משפחה של המתלוננת התקשר אליה והציע כי תחזור לביתה, לאחר שתמונה שלה צועדת ברחוב נשלחה בקבוצת הווטסאפ המשפחתית. בעקבות השיחה המתלוננת שבה לביתה.

לאחר מכן, המשיב 1 הגיע לבית המתלוננת והחל לתשאל אותה בקשר לתמונה האמורה. המתלוננת הסבירה לו שבסך הכל יצאה להליכה. המשיב 1 איים עליה בפגיעה בגופה ואמר "תשמרי על עצמך ותזהרי", ועזב את ביתה. בשלב זה, המשיבים גמלו בליבם לחטוף את המתלוננת ולפגוע בה. לשם כך, הצטיידו ברכב.

לאחר מספר דקות, המשיב 1 חזר לבית המתלוננת, ובהמשך הצטרפו אליו גם המשיבים 3-4. המשיב 4 אמר למתלוננת לבוא איתו לאביה, והמתלוננת סירבה. בתגובה, המשיב 4 סטר לה בפניה ויחד עם המשיב 3 הרים אותה בכוח, תוך שהוא מנסה לסתום את פיה בכף ידו, והכניסו אותה לתוך רכב. כל זאת, בעודם מכים את המתלוננת באגרופים והיא צורחת. השכנה, שחזתה במתרחש, קראה לעבר המשיבים 1, 3 ו-4 לחדול ממעשיהם, ואולם המשיב 1 הורה לה להסתלק. השכנה לקחה את ילדיה של המתלוננת והגיעה לתחנת משטרה.

המשיבים 1, 3 ו-4 החלו לנסוע עם המתלוננת ברכב, כשהמשיב 1 נוהג והמשיבים 3-4 יושבים לצד

המתלוננת במושב האחורי. בשלב מסוים, המשיב 2 עלה לרכב. המשיבים הכו את המתלוננת בכל חלקי גופה, כאשר, בין היתר, המשיב 2 חונק את המתלוננת, והמשיב 4 מכה אותה באומרו שהיא צריכה למות. המשיבים הגיעו עם המתלוננת לחורשה מרוחקת. שם, המשיבים 2 ו-4 גררו אותה בשערותיה אל מחוץ לרכב. או אז, המשיב 2 הכה את המתלוננת במקל, כשבמקביל המשיב 4 חונק אותה באמצעות מוט ברזל ואומר לה "תמותי". בשלב מסוים, המשיבים הורו למשיב 1 לעלות על המתלוננת עם הרכב, ואולם הוא לא עשה כן. המשיבים 2 ו-4 איימו על המתלוננת שבכוונתם לקבור אותה "מבלי שאף אחד יידע", וכי כבר חפרו בור לגופתה.

במקביל לאמור, לאחר דיווח מהשכנה פנתה המשטרה לבני משפחת המתלוננת, ודרשה כי יאתרו את המתלוננת והמשיבים באופן מיידי. בעקבות זאת, בשלב מסוים אחד מהמשיבים קיבל שיחת טלפון, והמשיבים חדלו ממעשיהם. המשיבים 2 ו-4 אמרו למתלוננת שעליה לומר שנפלה במדרגות, ושאם תתלונן, הם "יצאו אחרי חמש שנים והאנשים של המשפחה ירו בך". כתוצאה מהאירוע, למתלוננת נגרמו חבלות בכל חלקי גופה, ובהם חתכים ושטפי דם על פניה, והיא פונתה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

תמצית ההליכים בבית המשפט המחוזי

3. בתחילת ההליך, המשיבים כפרו במיוחס להם בכתב האישום. לאחר סיום פרשת התביעה, ובכלל זה לאחר שנשמעה עדות המתלוננת, הצדדים הגיעו להסדר טיעון שבמסגרתו המשיבים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו בעבירות שצוינו לעיל. ההסדר לא כלל הסכמה על העונש.

המדינה בטיעוניה לעונש עתרה לגזור על המשיבים עונש של בין 8-12 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. מנגד, בא-כוח המשיבים לא עתר לעונש מסוים, והתייחס לנטילת האחריות מצד המשיבים, כפי שזו באה לידי ביטוי בהודאה בכתב האישום, ולעובדה שהם נעדרו עבר פלילי.

4. בגזר דינו, בית המשפט המחוזי עמד על פגיעת המשיבים בערכים המוגנים ביסוד העבירות בהן הורשעו, ובהם ערך שלמות הגוף, הזכות לחירות ולחופש התנועה, וכן שמירה על האוטונומיה של הפרט.

בקביעת מתחם העונש, בית המשפט התייחס לכך שהאירוע בוצע תוך תכנון מוקדם ובשיתוף פעולה בין המשיבים, כאשר כל חטאה של המתלוננת היה שיצאה להליכה מחוץ לביתה. עוד צוין כי המתלוננת הוכתה ונחטפה מתוך ביתה, לעיני ילדיה, כאשר החטיפה נמשכה במשך שעות שבהן חוותה המתלוננת סבל רב והייתה נתונה בתחושה שהיא עומדת לאבד את חייה. בית המשפט התחשב בכך שהאירוע הסתיים רק לאחר התערבות המשטרה ובני משפחה שיצרו קשר עם המשיבים. בהתייחס להשפעת

האירוע על המתלוננת, צוין כי מאז האירוע היא שוהה במעון שכתובתו חסויה, תוך ניתוק ממשפחתה וסביבתה.

בגזירת העונש בגדרי המתחם, בית המשפט התייחס להיעדר העבר הפלילי למשיבים ולעובדה שהם הודו במעשים. בהתייחס למשיב 3, בית המשפט ציין את גילו הצעיר - 18 וחצי בעת ביצוע המעשים - וכן את הרקע המשפחתי המורכב שלו. בהתבסס על האמור, בית המשפט קמא גזר את העונשים שפורטו לעיל.

טיעוני הצדדים בערעור

5. לטענת המדינה, העונש שנגזר על המשיבים אינו מבטא את החומרה הגלומה במעשיהם. המדינה מדגישה את העונש המקסימלי הקבוע בצידה של עבירת החטיפה לשם רצח - 20 שנות מאסר בפועל - ועומדת על כך שבמעשיהם, המשיבים נהגו במתלוננת כברכושם, תוך שלילת האוטונומיה שלה ופגיעה בחירותה. בהקשר רחב יותר, המדינה מתייחסת לצורך בענישה מרתיעה בעבירות המבוצעות על הרקע המכונה "כבוד המשפחה", וזאת בפרט בראי הצורך הממשי להרחיק את המשיבים מהמתלוננת לתקופה משמעותית, שמא יממשו את איומיהם כלפיה.

בדיון לפנינו שבה והדגישה באת-כוח המדינה כי במקרה זה, כל "חטאה" של המתלוננת הוא שיצאה לטיול בשעות ערב עם ידידה. בתגובה לכך, המשיבים, קרובי משפחתה של המתלוננת, חטפו אותה באלימות, ולא הפסיקו להכותה - באגרופים, במוט ברזל, במגל ובמקל - במשך שעות. תמונות המתלוננת לאחר האירוע, אשר הוגשו על ידי המדינה, כוללות מראות קשים של חבלות שספגה המתלוננת בכל חלקי גופה, ובפרט בפנייה. לצד פגיעה פיזית זו, המערערת תיארה גם את הצלקות הנפשיות שהותירו האירועים במתלוננת - שהעידה על עצמה כ"חיה מתה", ונגזר עליה לחיות בחשש מפני היום שבו ישתחררו המשיבים, ושמא יממשו את איומם וירצחו אותה. עוד מציינת המדינה כי החלטת המתלוננת לפנות לגורמי אכיפת החוק, וכן להעיד בבית המשפט, הייתה כרוכה בסיכון חייה וכי ראוי להעניק לה את ההגנה המרבית האפשרית בנסיבות העניין. לבסוף, צוין כי מלבד המשיב 3, המשיבים לא הביעו חרטה על מעשיהם, וכי הפיצוי שהוטל עליהם לא שולם עד למועד הדיון בערעור.

6. מנגד, בא-כוח המשיבים טוען כי בית המשפט לא נתן משקל מספק להיעדר העבר הפלילי של המשיבים בגזר הדין; כי שליחת ארבעת המשיבים - בני משפחה - לתקופה ממושכת מאחורי סורג ובריח תפגע לא רק בהם, אלא גם בבני משפחתם המורחבת; וכי בית המשפט קמא שגה כשקבע שלאירוע קדם תכנון מוקדם, שכן לא נטען בכתב האישום המתוקן לקיומו של תכנון כאמור. לבסוף, נטען כי המשיבים הודו ובכך חסכו זמן שיפוטי, ואף להיבט זה צריכה להיות השלכה על עונשם.

7. דין ערעור המשיבים על חומרת העונש להידחות. באשר לטענת בא-כוח המשיבים שלפיה מעשיהם בוצעו ללא תכנון. כתב האישום המתוקן, שבו הודו המשיבים, מפרט כי ההחלטה לחטוף את המתלוננת ולפגוע בה גמלה בליבם עוד בטרם הגיעו לביתה, ולשם כך הצטיידו ברכב מבעוד מועד. ממילא, מעשי המשיבים מדברים בעד עצמם, ולמידת התכנון של המעשה השלכה מדודה בלבד על העונש הראוי, הואיל והיא מהווה רק שיקול אחד מני רבים בקביעת העונש ההולם (סעיף 40ט(א)(1) לחוק).

אף בהתייחס להעדר העבר הפלילי של המשיבים, במקרה זה, השפעת עברם הנקי תהיה מדודה. המשיבים הם, לטענתם, אזרחים מן השורה חסרי מעורבות פלילית קודמת. בכך, מתגבר עוד יותר הקושי להבין הכיצד מצאו בנפשם להעביר את המתלוננת, אחותם ודודתם, מסכת אימים חסרת רחמים שכזו. זאת, כאשר אף לא אחד מהמשיבים נקף אצבע להפסקת המעשים. באורח דומה, גם להודאת המשיבים יש ליתן משקל מסויג, שכן זואירעה רק לאחר שהמתלוננת נאלצה להעיד בבית המשפט - על כל הכרוך בכך. על כן, אף טענות המשיבים שלפיהן גזר הדין לא הסב משקל מספק לשיקולים אלה - דינן להידחות. בראי האמור, הייתי דוחה את ערעור המשיבים על חומרת העונש.

8. פני הדברים שונים ביחס לערעור המדינה. אמנם, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 10 (1.6.2022)).

המקרה דנן, על נסיבותיו הקשות עד מאוד, הוא מהמקרים המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור, מאחר שהעונש שנגזר על המשיבים אינו מבטא באופן הולם את חומרת מעשיהם ואת הצורך הממשי בהרחקתם מהמתלוננת לתקופה ממושכת. משכך, אציע כי נקבל את ערעור המדינה.

9. עבירת החטיפה לשם רצח היא מהחמורות בספר החוקים, ולא בכדי היא נושאת עונש מקסימום של עשרים שנות מאסר בפועל. העבירה מורכבת משני יסודות נפרדים, אשר השילוב ביניהם הוא שיוצר את החומרה הייחודית המיוחסת לעבירה:

"חטיפה לשם רצח או סחיטה

372. החוטף אדם כדי לרצחו או כדי להעמידו בסכנת רצח, או חוטף אדם כדי לסחוט או לאיים, דינו - מאסר עשרים שנים."

היסוד הראשון של העבירה, יסוד החטיפה, משותף לעבירת החטיפה הבסיסית הנמצאת בסעיף 369 לחוק. יסוד זה מתייחס לשלילת החירות של האדם (ע"פ 7644/17 גראד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.10.2018)), אשר אפשר שתבוצע בכוח, באיומים או בפיתוי (יעקב קדמי הדין בפלילים חלק שלישי, 1487 (2006) (להלן: קדמי)). הוכחת חטיפה, כשלעצמה, תוביל כאמור להרשעה בעבירת החטיפה הבסיסית, הנושאת עונש של 10 שנות מאסר. אולם, כדי להיכלל בגדרי עבירת החטיפה לשם רצח, הנושאת עונש כפול מהעונש על העבירה הבסיסית, התביעה נדרשת להוכיח גם כי החטיפה בוצעה מתוך מטרה לרצוח או לסחוט את הקורבן (וראו ע"פ 7365/00 פרחת נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 151, 163-164 (2003)). היבט זה עוסק ביסוד הנפשי של מבצע העבירה, ובזילות שהוא חש ביחס לערך חיי האדם, אשר באה לידי ביטוי בכוונתו לפגוע בחיי הקורבן או לסחוט אותו בדרך אחרת. כפי שארחיב להלן, בחינת מעשי המשיבים בראי שני יסודות אלה מדגישה את החומרה הגלומה בעבירת החטיפה לשם רצח, ובצורך בתגובה עונשית הולמת למעשי המשיבים.

בשקילת מדיניות הענישה הראויה, ניתן ללמוד מרף הענישה הנוהג בעבירת הניסיון לרצח הקבועה בסעיף 305 לחוק. הן עבירת הניסיון לרצח, הן עבירת החטיפה לשם רצח כוללות, לכל לפחות לפי אחת מחלופותיהן, יסוד חפצי של כוונה להמית (ע"פ 8457/15 מדינת ישראל נ' בן גאזי וזווזו, פסקה 85 (1.11.2018) (להלן: עניין וזווזו); קדמי, בעמ' 1495). אמנם, במישור היסוד העובדתי קיים הבדל מסוים בין העבירות: בעבירת החטיפה לשם רצח יש להוכיח את יסוד החטיפה, בעוד שבעבירת הניסיון לרצח יש להוכיח כי המבצע יצא ממתחם ההכנה. אכן, בין יסודות עובדתיים אלה אין חפיפה מלאה (עניין וזווזו, פסקה 85). ואולם, הדמיון בין שתי העבירות מאפשר להסיק, במידה מסוימת, על רף הענישה הנוהג במקרים דומים, וזאת גם בראי הזהות בעונש המקסימלי שנקבע בשתי העבירות - עשרים שנות מאסר בפועל (על יסודות עבירת ניסיון הרצח לאחר תיקון 137 עמדתי במסגרת ע"פ 6731/23 סטרוג נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.7.2024)).

10. בענייננו, חירות המתלוננת נשללה ממנה באופן ישיר, כתוצאה מחטיפתה באלימות מביתה, לנגד עיני ילדיה, והשמתה במסכת סבל אשר נמשכה במשך שעות. ואולם, שלילת החירות, במובנה הרחב, לא החלה בחטיפה. יש לזכור כי החטיפה התרחשה "בתגובה" לכך שהמתלוננת החליטה לצאת להליכה משותפת עם שכנתה ברחבי שכונתה מגוריה, הא ותו לא. כתוצאה מהתנהגות תמימה זו, בני משפחת המתלוננת הורו לה לשוב לביתה, היא תחקרה על מעשיה על ידי המשיב 1, ולאחר מכן נחטפה והוכתה נמרצות על ידי המשיבים. אף בסוף האירוע, המשיבים אמרו למתלוננת כי מדובר "באזהרה", ואם תמשיך להמרות את פיהם - למשל, בתלונה במשטרה - היא תירצח. כמו כן, המשיבים הורו למתלוננת לומר שהיא "נפלה במדרגות". התנהגותם זו מלמדת על מרחב האוטונומיה, או היעדר האוטונומיה, הנתון למתלוננת לגישתם. המתלוננת אינה מורשת ללכת ברחוב בשעת ערב, מבלי שהדבר יוביל למסכת אימים מצד המשיבים - אחייה ואחייניה, לא פחות.

התנהגות המשיבים, השוללת מהמתלוננת זכות בסיסית ביותר, הנמצאת בגרעין חופש התנועה, להתהלך ברחוב עם ידידה, מצביעה על האופן שבו תפסו המשיבים את המתלוננת במהלך האירוע: כנתונה באופן מוחלט למרותם, חסרת כל עצמאות מעבר לגבולות שהם תחמו לה. בהקשר זה, לא למותר לציין כי הפגיעה בחירות המתלוננת לא הסתיימה בתום האירוע - המתלוננת נאלצה לנוס על נפשה ולעבור לגור במעון שכתובתו חסויה לאורך תקופה ממושכת, מנותקת מסביבתה.

11. לפגיעה זו בחירות המתלוננת מתווספת, כאמור, מטרת המשיבים לרצוח או לאיים עליה באמצעות החטיפה. ראוי להדגיש כי האירוע הסתיים רק לאחר התערבות מצד המשטרה ובני משפחה אחרים של המשיבים. אין לדעת מה היה עולה בגורלה של המתלוננת אלמלא היו עוצרים בעד המשיבים מלממש את זממם. המשיבים לא הותירו מקום רב לדמיון: הם הדגישו מספר פעמים כי מטרתם היא לרצוח את המתלוננת, וכי אם תעז לדווח על שאירע, היא תירצח. קשה לתאר את שעבר על המתלוננת בשעות הארוכות שבהן הייתה נתונה לחסדי המשיבים, ואת שעבר על ילדיה, אשר צפו באימם נגררת בכוח מביתם בעודה זועקת לעזרה. פתח צר לטראומה שספגה המתלוננת הובא לפנינו, באמצעות תמונות המתלוננת לאחר הפגיעה. התצלומים מציגים כאמור חבלות ושטפי דם חמורים, בפרט בפנייה של המתלוננת.

אמירתם המתריסה של המשיבים 2 ו-4, במהלך האירוע, שהם "ייצאו אחרי חמש שנים והאנשים של המשפחה ירו בך", כלשון כתב האישום, מדגישה את הקושי בתוצאה עונשית שלפיה המשיבים אכן ישתחררו תוך חמש שנים, כפי שחשבו מלכתחילה, ומחזקת את הצורך בהרתעה אישית של המשיבים מפני פגיעה חוזרת במתלוננת (סעיף 40 לחוק). בנסיבות אלה, התגובה העונשית נדרשת לשקף כי המחיר שאותו ישלמו הנאשמים על מעשיהם כבד מזה שלו ציפו, במידה שתרתיע אותם מפגיעה חוזרת במתלוננת (יורם רבין ויניב ואקי, דיני עונשין - כרך ג: הענישה הפלילית 125 (מהדורה רביעית, 2022)). התנהגות המשיבים גילתה את כוונתם הברורה ביחס למה שיאונה למתלוננת אם תדווח על מעשיהם. במצב כזה, מהמשיבים נשקפת מסוכנות ממשית וקונקרטי, המחייבת את הרחקתם מהמתלוננת - וכן מהחברה - לתקופה ממושכת (ע"פ 5914/22 מדינת ישראל נ' אבו רומי, פסקה 10 (24.4.2023) (להלן: עניין אבו רומי)).

12. עולה אפוא, כי שילוב שני רכיבי העבירה, כפי שבאו לידי ביטוי בהתנהגות המשיבים, מצייר תמונה עגומה של שלילת אוטונומיה ורכושנות מוחלטת כלפי המתלוננת, תוך גילוי כוונתם להביא למותה ככל שתחליט לסטות מהכללים שהציבו לה, ולו במידה הקלה ביותר.

13. אלימות המופנית כלפי נשים על ידי בני משפחתן, מתוך מטרה למשטר את התנהגותן ולהגביל את חירותן, אינה תופעה נדירה. החומרה המיוחסת לעבירות אלה קיבלה ביטוי במדיניות הענישה של בית המשפט (ראו עניין אבו רומי, פסקה 10; ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 15

((31.1.2019)).

14. מעבר לכך, על חומרת עבירות המבוצעות על רקע המכונה "כבוד המשפחה" ניתן ללמוד גם מעמדת המחוקק כפי שזו הובעה במסגרת תיקון 137 לחוק (חוק העונשין (תיקון מס' 137), התשע"ט-2019, ס"ח 230) (להלן: תיקון 137)). הנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 301א(א)(5), היא פועל יוצא של מטרת המחוקק להתמודד עם תופעה זו ((דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 166, 172; להרחבה ראו ע"פ 578/21 אבו סרארי נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (16.2.2023) (להלן: ענין אבו סרארי)). התיקון מגלם אפוא את החומרה שייחס המחוקק לעבירות אלימות המבוצעות על ידי בני משפחה על רקע הפרת נורמות חברתיות מצד קרוביהם, ואת חשיבות מיגור התופעה (ע"פ 6322/20 רחאל נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (18.9.2022)). מעמדה עונשית זו של המחוקק ניתן ללמוד על החומרה המיוחסת אף לעבירות דומות, המבוצעות ממניעים זהים, ובהן עבירת החטיפה לשם רצח.

בהקשר זה, אציין את הסתייגותי ממסגור עבירות מסוג זה כעבירות על רקע "כבוד המשפחה". המדובר בעבירות הממוקדות נגד כבוד האדם של הקורבנות, ונגד זכותם הבסיסית לחיות את חייהם כבני חורין. בהקשר זה, ציינתי בעבר כי "תפיסה מסולפת ומעוותת של 'כבוד' עשויה להפוך את המוסר האנושי על ראשו" (תפ"ח (מחוזי חי') 8354-06-09 מדינת ישראל נ' ניג'ם, עמוד 24 (6.9.2010)). התייחסות להתנהגות נפשעת זו כמגנה על "כבוד" כלשהו, עלולה להצטייר כמביעה זילות בחומרה הנשקפת מעבירות אלה, ובצורך החברתי להוקיע אותן מכל וכל (ראו ע"פ 10828/03 נג'אר נ' מדינת ישראל, פסקה ד (28.7.2005); ע"פ 5197/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה יב (5.2.2007)).

15. בטרם סיום, לא ניתן שלא להרהר על גורלה המר של המתלוננת אלמלא תעוזת שכנתה, הלב נכמר לראות מה עוללו המשיבים לפנייה של המתלוננת, לחשוב על מצוקתה עת חבטו וחבלו בה המשיבים, בני משפחתה, כאשר כל עוונה היה כי העזה להלך עם חברתה ברחובה של עיר.

תחושת הנרדפות ממשיכה ללוות את המתלוננת האומללה, שנעתקה מביתה ומילדיה ונאלצה מאז למצוא מסתור להגנה על חייה, תחושה זו תמשיך ללוותה ותהווה צל מאיים על המשך חייה.

יוסף אלרון
שופט

16. סוף דבר, אציע לחברי ולחברתי כי נדחה את ערעור המשיבים ונקבל את ערעור המדינה. לצד

זאת, ורק בשל הכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, נקבע כי עונשם של המשיבים 2,1 ו-4 יועמד על 7 שנות מאסר בפועל. בשים לב לטעמי בית המשפט קמא, עונשו של המשיב 3 יעמוד על 6 וחצי שנות מאסר בפועל. כמו כן, רכיב הפיצוי שישלם כל אחד מהמשיבים יעמוד על 50,000 ש"ח. יתר רכיבי העונש יותרו על כנם.

השופט אלכס שטיין:

אני מסכים.

אלכס שטיין
שופט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

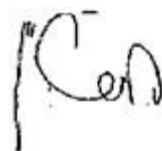
רות רונן
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ה (10 אוקטובר 2024).

רות רונן
שופטת

אלכס שטיין
שופט

יוסף אלרון
שופט